

XAVER

časopis banskobystrických bohoslovcov

ročník XVI. 2/2009

*„Kto o jeho zákone rozjýma dňom i nocou,
je ako strom zasadený pri vode...“ (porov. Ž 1)*

Nad Druhým listom Korinťanom

Novokňazi

Rozhovor s Mariánom Kuffom

XAVER

Časopis bohoslovcov
Kňazského seminára
sv. Františka Xaverského v Badíne

vychádza ako občasník
rozširuje sa svojpomocne
ročník: XVI.
číslo: 2/2009 (Leto)

šéfredaktor

Ing. Ján Uhnák

jazyková korektúra

Mgr. Dušan Rončák

teologický poradca

PhDr. Ing. Miroslav Kuric, PhD.

technické spracovanie

Marián Škorvaga

coverfoto: Dominik Jáger

adresa redakcie

Kňazský seminár sv. Františka Xaverského
Banská 28

976 32 Badín, Slovakia

tel: (+421) (0) 484182602

e-mail: redakcia@xaver.sk

web: www.xaver.sk

bankové spojenie časopisu

0434002927/0900

cirkevné schválenie

Biskupský úrad B. Bystrica, č. 1377/98

ISSN 1335-2628

Z O B S A H U

Miroslav KLIMANT

Pavlov recept na rany 6

Juraj KARCOL

*Ježiš Kristus – jediná cesta k vnútornému
uzdraveniu a oslobodeniu* 10

Sv. Ján Mária Vianney..... 12

Novokňazi 2009..... 14

Dehoniáni..... 20

Liečiť chorých na lásku

(Rozhovor s Mariánom Kuffom) 22

Milan TOMAGA

Nad Druhým listom Korinťanom..... 32

distribúcia

Peter Lupták

šéfredaktor

Ján Uhnák

redaktor

František Veverka

redaktor

Milan Tomaga

redaktor

Dušan Rončák

redaktor

Peter Piš

redaktor

Miroslav Pintér

Milí čitatelia!

Jedným z charakteristických črt našej doby je pohyb, aktivita. Ľudia už majú dosť zdĺhavého rečenia a zaujímajú ich len tí, ktorí vedia vyprodukovať niečo zaujímavé, vedia podávať nejaký osobitný výkon.

Ježiš často priťahuje dav nielen svojimi rečami, ale predovšetkým svojimi činmi. Obklopuje ho vždy väčšia či menšia skupina ľudí. On vie, čo skutočne ľudia potrebujú a urobí všetko, aby im priblížil tajomstvo Božieho kráľovstva. Ale dobre vie, že k tomu, aby mohol účinne vykonať svoju službu, aj on potrebuje posilnenie. Nechce sa vyhnúť úlohám, ale chce čerpať silu k ďalšej svojej činnosti.

Utiahne sa niekedy aj do pozadia, aby sa modlil a oddychoval. Čítame o tom v Evanjeliu sv. Marka: „Apoštolí sa zišli k Ježišovi a porozprávali mu všetko, čo robili a učili. On im povedal: „Poďte vy sami do ústrania na pusté miesto a trochu si odpočinite.“ Lebo stále prichádzalo a odchádzalo mnoho ľudí a nemali sa kedy ani najesť.“ (Mk 6,30-34)

Aj my potrebujeme vo svojom živote miesto a čas na odpočinok. Keď už cítime, že nás ubíja bremeno povinností, musíme sa zastaviť, aby sme mali dostatok síl ďalej kráčať za svojim cieľom. Človek nemôže zostať počas celého svojho života vrátnikom, ktorý je oblečený do tej istej uniformy. Kto sa vydá na výlet do hornej krajiny, pôjde tam s tým, aby počul odkaz prírody, aby rozjímal o krásе Božieho stvorenia. K tomu, aby sme zostali ľuďmi, je nevyhnutné, aby sme si z času na čas v našom živote vedeli aj oddýchnuť.

Prázdniny sú vhodnou príležitosťou na to, aby sme sa trochu zastavili a aby sme sa zamysleli nad svojím životom. Kto nikdy nedostane možnosť, aby mohol používať svoju slobodu, navždy zostane maloletým. Robí to, čo mu povedia, spraví to, čo od neho očakávajú, a nebude mať vlastné myšlienky. Takýto človek je naprogramovaným strojom, nemá odvahu k tomu, aby niečo urobil sám z vlastnej iniciatívy.

Prázdniny sú doslova nacvičením našej slobody. János Pilinszky, maďarský spisovateľ, významná osobnosť maďarskej katolíckej literatúry 20. storočia, píše: „Skutočný človek musí bojovať za svoju vnútornú slobodu a musí ju aj obhájiť. Toto je potrebné realizovať v rovnováhe zodpovednosti a pokory.“ (Pilinszky J.: Szög és olaj / Klinec a olej)

Nech sú tieto prázdniny príležitosťou na to, aby sme mohli nájsť v hĺbke svojej duše človeka, ktorý je skutočne slobodný!

Školský rok sa končí. Veľa vecí je za nami, a ešte viacej pred nami. Pozrime sa teraz spoločne na to prvé...

Deň počatého dieťaťa

V stredu 25. marca prišla do seminára vedúca amerického projektu Ráchel pre pomoc ženám so skúsenosťou potratu Victoria Thom. Vo svojej prednáške nám priblížila biologickú stránku človeka a poukázala na to, aké potrebné je poznať človeka, aby sme mu rozumeli.

Zaostrené na Prvý Jánov list

Popoludnie pondelka 30. marca 2009 sa v seminári nieslo v znamení bližšieho pohľadu na Sväté písmo. Sestra dominikánka Daniela Iskrová, ktorá prednáša biblické vedy na Katolíckej univerzite v Ružomberku, nám v hosťovskej prednáške predstavila svoju knihu s názvom Exegeticko-teologický komentár k Prvému Jánovmu listu i hlavné témy tohto novozákonného spisu. Jej slová tak boli pre nás ďalšou motiváciou pre skúmanie pokladov Božieho slova.

Miništrantské víkendy

V druhý víkend pred Veľkou nocou a v druhý víkend po nej seminár opäť navštívili miništranti. Tých prvých, mladších, bolo 36, tých druhých, starších, zas o desať menej. Miništranti okrem iného zápasili medzi sebou vo futbalovom turnaji, vypočuli si katechézy, pozreli filmy a, samozrejme, plne využili všetky služby a možnosti, ktoré seminár ponúka. Stretnutie mladších sa nieslo v duchu príbehu o Mojžišovi, starší zas spoločne

s bohoslovcami uvažovali o čistej láske medzi mužom a ženou. Obidva víkendy sa skončili bez väčších porúch na zdraví a páčili sa nielen miništrantom, ale aj animátorom bohoslovcov.

Celoslovenské stretnutie bohoslovcov

V piatok 1. mája 2009 sme sa zúčastnili celoslovenského stretnutia bohoslovcov v Košiciach. Stretnutie začalo dopoludnia sv. omšou, ktorú omšu celebraval košický metropolita Mons. Alojz Tkáč. Mons. Tomáš Galis v homílii poukázal na osobitný rozmer dôvery v Ježiša Krista v kňazskom povolaní. Po svätej omši nám košickí bohoslovci priblížili históriu Dómu sv. Alžbety. O zážitkoch zo stretnutia sa môžete bližšie dočítať v tomto Xaveri aj bližšie v príspevku s názvom Jednota mení.

Nedeľa Dobrého pastiera

Hneď o dva dni, teda v Nedeľu Dobrého pastiera, sme sa v malých skupinkách rozprchlí do rôznych farností našej diecézy, kam nás pozvali miestni farári, aby sme sa spoločne s domácimi modlili za nové duchovné povolania. Zažili sme srdečné prijatie od kňazov i veriacich. Veď napokon, k vám, veriacim, budeme raz všetci poslaní...

Jubileá kňazov

Ako tradične, aj tento rok oslavovali niektorí kňazi diecézy spolu s otcom biskupom svoje životné či kňazské jubileá. V sobotu 16. mája sa ich v seminári zišlo takmer päťdesiat. Bolo to dopoludnie plné vzájomného povzbudenia: kňazi zo slov otca biskupa a zo stretnutí s inými jubilantmi, my zas zo svedectva ich kňazského života.

Cez leto prajeme všetkým veľa pekných a príjemných zážitkov, po ktorých si človek povie: „Minimálne kvôli tomuto sa oplatí žiť.“

PAVLOV RECEPT NA RANY

Úvaha o 1 Kor 13

Veľký jubilant tohto roka - svätý apoštol Pavol – sa vo svojej apoštolskej činnosti nevyhýbal ani stretu s vtedajšou modernou kultúrou. S obľubou vyhľadáva dôležité rímske a grécke centrá, kde síce viac než inde bujnie hriech a neresti, kde však tiež vznikajú a odkiaľ sa aj šíria trendy určujúce smery. Práve tam zasieval svojim kázaním semeno evanjelia. Takýmto významným mestom bol aj Korint, ktorý navštívil počas svojej druhej misijnej cesty a sformoval tu prekvitajúcu kresťanskú obec. Jeho dielo prežilo aj po jeho odchode a následne tam pôsobil vzdelaný kazateľ Apollo. Vo vedomí zodpovednosti a pocite starostlivosti, vyplývajúcej z jeho duchovného otcovstva voči korintským veriacim (1 Kor 4,15), udržoval s nimi Pavol aj na diaľku čulý listový kontakt.

Asi po piatich rokoch od opustenia Korintu sa apoštol Pavol dopyčul o vážnych vnútrocirkevných problémoch korintského spoločenstva a keď ešte k tomu od nich dostal list, v ktorom sa naňho obrátili s konkrétnymi otázkami ohľadne ťažkostí, ktoré trápili ich spolužitie, rozhodol sa napísať im list, ktorý poznáme pod menom Prvý list Korinťanom. Rieši v ňom viaceré neporiadky, straníctvo a rozkoly v cirkvi, pomýlené názory o múdrosti, prípad nemravnosti, ktorý sa v ich obci vyskytol, spory kresťanov, ktoré si riešili pred pohanskými sudcami, sexuálne poklesky, a odpovedá na ich otázky ohľadom manželstva a panenstva, o mäse, obetovanom modlám, o poriadku na liturgických zhromaždeniach, o charizmách a o vzkriesení mŕtvych.

Viackrát sa vracia k otázke tých, ktorí sú „silní vo viere“ a sú si toho aj vedomí. Na druhej strane sú však v spoločenstve aj tí „slabí“ – ešte nie celkom istí vo viere a slabí v postojoch, s pochybnosťami. Napríklad sa ešte celkom neodpútali od pohanského kultu a z toho vyplývala ich protireakcia, že sa až príliš úzkostlivo vyhýbali všetkému pohanskému (1 Kor 8). Týchto „slabých“ sa Pavol ujíma so zvláštnou láskou, hoci teologicky dáva zapravdu tým silným: Je jasné, že neexistuje nijaká pravá modla ani boh okrem Jedného, teda ani ich kult nemá žiadnu váhu. Apoštol sa však obáva, aby „slabým“ ich slabosť neuškodila, vidiac tých „silných“ užívať si ich slobodu. V 12. kapitole Pavol predstavuje Cirkev obrazom jedného tela. Rozmanitosť jednotlivých údov tela a rozdielne funkcie nie sú na škodu, ale naopak, navzájom sa všetky podieľajú na dosahovaní jedného cieľa. Ani tí silní sa bez slabých nezaobídu – tvoríme jeden celok.

Trinásta kapitola – známy Hymnus na lásku – je poetickým, ale aj významovým vrcholom celého listu. Nie je len nejakým krasorečením, ale je Pavlovou odpoveďou na konkrétne ťažkosti cirkvi. Ponúka riešenie všetkých problémov korintského spoločenstva (a nielen toho), zvlášť konfliktu medzi „slabými“ a „silnými“.

Pavlov vzletný hymnus nezačína harmonicky, skôr tam cítime polemický tón: Schopnosť hovoriť jazykmi ľudskými i anjelskými, prorocké schopnosti a silu viery, schopnú prenášať vrchy, hrdinská charitatívna angažovanosť, to akoby bolo portrétom tých „silných“. Pavol však uvádza nevyhnutnú podmienku, cez ktorú sú tieto dary naozaj „silou“, a tou je láska. Láska, ktorá je trpezlivá a dobrotivá..., nikdy nezanikne..., je najväčšia zo všetkých čností. V nej sa nachádza riešenie všetkých problémov Cirkvi, ona je spojivom, ktoré drží pokope celé „telo“ so všetkými údmi, aby sa nerozpadlo – či už pre slabosť „slabých“, alebo pre pýchu a tvrdosť „silných“. Láska je pastoračným liekom, ktorý veľký apoštol Pavol predpísal svojej obľúbenej, no chorej cirkevnej komunite z Korintu. Je to veľkou školou aj pre nás.

Významnou charakteristikou pravej inteligencie je aj schopnosť rozlíšiť to dôležité od nepodstatného a to najdôležitejšie od menej dôležitého. Raz som bol svedkom, ako na chodníku skolabovala staršia žena. Zbehol sa k nej viac ľudí a volali hneď záchranku. Poznal som tú pani z kostola a prišiel som k nej aj ja. V momente tam bola sanitka a záchranári začali konať svoju prácu. Ja som jej medzitým vyslúžil sviatosť pomazania chorých. Videl som, ako zdravotníci merali okysličenie jej krvi a bolo vidieť ich znepokojenie. Nasadzovali jej prístroje na pomoc slabému dýchaniu a aplikovali nejakú injekciu. Ktosi z prizerajúcich sa ju pokúsil nadvihnúť a podsunúť pod ňu kabát. „Aby neprechladla,“ povedal. Záchranári pokračovali vo svojej práci a nedovolili ležiacou ženou hýbať: „Tá pani má teraz oveľa vážnejšie problémy, než len aby neprechladla...“ Umierala...

Bol to pre mňa silný zážitok a tieto slová sa mi často vynoria, keď vidím, ako sa pokúšame všemožnými aktivitami riešiť problémy našich spoločenstiev, a pritom zabúdame na podstatu. Najdôležitejšia je láska. To musí byť naša priorita. Bez nej telo Cirkvi vykrváca. Poučme sa z terapie veľkého apoštola národov svätého Pavla, ktorú ako recept predpísal chorej miestnej cirkvi v Prvom liste Korintčanom.

ThLic. Miroslav KLIMANT,
vyučujúci rétoriku a homiletiku,
Katedra pastorálnej teológie.

BOJ DVOCH KRÁĽOV

na šachovnici a v duši

Je zaujímavé poznávať v Božom stvorení Božie stopy a odkazy pre nás. Takýto odkaz na duchovné skutočnosti možno nájsť aj v obyčajnej hre.

Tohto roku sme v seminári usporiadali šachový turnaj. To, že sme sa ho zúčastnili len ôsmi, poukazuje na to, aký je to náročný „šport“. Iste vám táto hra nebude neznáma. Šestnásť bielych a šestnásť čiernych figúrok stojí proti sebe. Hráči nimi striedavo ťahajú tak, aby získali čo najlepšiu pozíciu. Každá figúrka sa po šachovnici pohybuje a vyhadzuje nepriateľské figúrky svojím spôsobom. Týmto pohybom je daná jej sila a hodnota.

Je však jedna figúrka, ktorej hodnota nezávisí od jej sily. Je to kráľ. Bez neho sú všetky ostatné figúry, akoby ani neboli. Komu sa podarí dostať súperovho kráľa, vyhral. Preto hráč, ak sa jeho kráľ dostal do priameho ohrozenia, dáva všetky iné plány nabok a musí ho ihneď brániť. Na záchranu vlastného alebo chytenie súperovho kráľa často musí obetovať akúkoľvek inú figúrku. Ak bol hráčovi daný mat, čiže jeho kráľ pod paľbou súperovej figúrky nemá záchranného ťahu, tak mu nepomôže, ani keby mal v tej chvíli všetky

ostatné figúrky a súper skoro žiadnu. Nič neplatí, ani keby už v ďalšom ťahu mal súpera dostať on, pretože jeho kráľ padá prvý. Na šachovnici je skrátka dvom kráľom tesno a z pokojného začiatočného postavenia sa rozpúta tvrdý boj. Hráč nie je plne spokojný, keď sa skončí remízou, lebo v podstate všetko ostáva ako na začiatku. Ani jeden kráľ síce nie je porazený, ale ani jeden nemá šachovnicu len pre seba. Preto je ideálne, keď sa podarí súperovho kráľa poraziť a vládnuť na šachovnici ostane iba jeden.

Mnohé rysy tejto hry mi pripomínajú boj odohrávajúcí sa vnútri človeka. Aj v duši človeka sa hlásia o vládu dvaja kráľi. Pritom len jeden je ten, ktorému vládá naozaj patrí. Je to Ježiš vo mne, nový človek stvorený podľa Boha v spravodlivosti a pravej svätosti, moja vlastná duša naplnená Kristovou milosťou. Druhý kráľ je ako vtrelec, nepozvaný hosť, a snaží sa prevládnuť nad prvým. Je to starý človek, ktorý nechce poslúchať Boha, hriech, ktorý vo mne sídli, zlé zmýšľanie v mojej

duši. Človek, ktorý sa rozhodol žiť v hriechu, stojí na strane tohto čierneho kráľa a hrá s jeho figúrkami proti bielemu, čiže proti vlastnej duši a dobru, ktoré sa v ňom stále hlási k životu. A ak neprestáva svoj rozum a sily dávať do služby čiernemu kráľovi, v jeho duši sa začína sčernievať a biely kráľ môže byť nakoniec úplne porazený. Avšak človek, ktorý sa rozhodol nasledovať Krista, ťahá za správneho kráľa na správnej strane šachovnice. Všetky jeho sily s podporou Božej milosti ako armáda bielych figúr znemožňujú čiernemu „rozťahať sa“ a ovládnuť dušu. Čím sa však človek viac snaží, tým silnejšie sú aj protiľahy čierneho kráľa. Jeho hra stúpne z detskej úrovne na majstrovskú, lebo mu sám zlý duch začína radiť silné ťahy, aby hriech v našej duši udržal. Týmito ťahmi sú rôzne pokušenia a človek sám od seba nedokáže nájsť najsilnejší protiľah. Preto sa často stáva, že urobí veľa chýb a čierna armáda ho začne prevládať. Vo sviatosti pokánia však dostáva milosť začať nanovo. A aby nebol odsúdený stále prehrávať, nie je odkázaný len na seba. Má zázračného Radcu, ktorý mu poradí tie najsilnejšie ťahy. Je to Duch Svätý. Hráč, ktorému by radil najlepší šachový veľmajster,

by iste nemusel mať strach z prehry. Tak ho nemusí mať ani kresťan, keď poslúcha rady Božieho Ducha, lebo on má aj na tie najsilnejšie ťahy protivníka vždy pripravený víťazný protiľah. Jeho radu môžem počuť v Božom slove, v modlitbe, od človeka a vôbec vždy, keď úprimne po nej túžim a som ochotný podľa nej konať. Aj keď budem musieť veľa obetovať a stratiť. Šachista však neráta stratené figúry, keď zvíťazil jeho kráľ. Tak aj človek, čo na tom, že všeličo iné stratí, keď si vlastnú dušu zachráni! Lebo všetko, k čomu ma vedie Duch Svätý, je dobré pre moju spásu i spásu mojich blížnych.

Boj dvoch kráľov v duši sa nemôže skončiť remízou. Silou slobodnej vôle a ťahmi proti Kristovej milosti porážame sami seba. Ale ak ostávame v Kristovi, pod vedením Ducha Svätého robíme správne ťahy a čierny kráľ v nás neodvratne speje k porážke. Hoci sa aj bude počas nášho pozemského života vzpierat', ak vytrváme, jeho čas je zrátaný a vo večnosti už budeme navždy patriť iba jedinému Kráľovi.

JEŽIŠ KRISTUS – JEDINÁ CESTA K VNÚTORNÉMU UZDRAVENIU A OSLOBODENIU

Každý človek túži byť šťastný a chce prežívať svoj život bez choroby a trápenia. Toto je určite želanie všetkých ľudí, ktorí žijú vo svete plnom ťažkostí, problémov, nevládnutých vzťahov, egoizmu, nelásky a častokrát nepochopenia. A práve tieto negatívne okolnosti ľudí sužujú a utláčajú najviac. Je to ako jeden veľký kolotoč, ktorý sa niekedy nevie zastaviť. Neustále pády a sklamania sú príčinou vnútorných zranení a zviazanosti. Neodpustenia a neprijatie seba alebo druhých zväčšujú v každom človeku priepasť biedy a odmietnutia Božej lásky.

Cesta, ktorá sa ponúka človeku ako riešenie, je znovu sa navrátiť k Bohu a odovzdať mu celý svoj život, odovzdať mu všetky zranenia a vnútorné zviazanosti. Toto odovzdanie sa má uskutočniť skrze modlitbu. Modlitba je vzácnym darom, ktorý nám Boh dal. V nej sa máme stretnúť s milujúcim Ježišom a otvoriť mu celé svoje srdce. Máme mu umožniť, aby sa dotkol všetkých ranených miest. Iba vtedy budú uzdravené, keď mu to dovolíme.

Hriech ako koreň každého zranenia

Aby človek mohol vo svojom živote zažiť vnútorné oslobodenie a uzdravenie, je potrebné, aby celé svoje vnútro odovzdal do Ježišových rúk. Pretože on vie, čo je v človeku (porov. Jn 3,25). Ale mnohokrát sa opakujú tie isté pády, určité postoje a prejavy správania, ktoré stále človeku pripomínajú, že niečo nie je v poriadku. Ešte stále je nejaká oblasť, ktorá nebola pomenovaná. Oblasť, ktorej koreň príčiny je skrytý. Preto pri každom vnútornom oslobodení a uzdravení je potrebné nájsť a pomenovať si hlavný koreň problému. Tých problémov môže byť veľa,

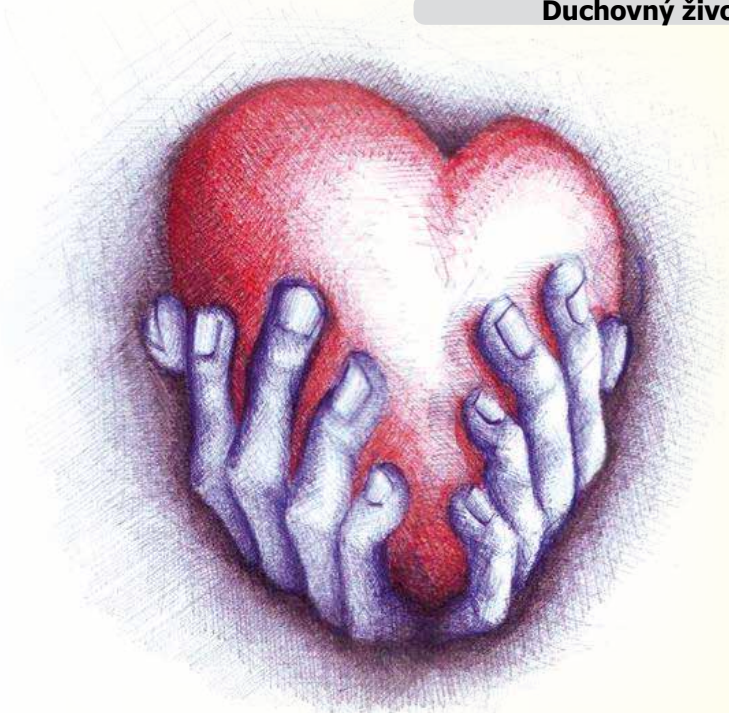
napríklad strach, hnev, zúfanie si, depresie a znechutenia. Všetky tieto problémy, resp. zranenia, majú svoj koreň v hriechu.

Nájsť koreň zranenia znamená vrátiť sa do minulosti. Dôvod je jednoduchý. Korene mnohých zranení sú v minulosti. A tak naša minulosť nie je minulosťou, ale súčasnosťou, lebo je stále prítomná. Preto sa jej musíme dotknúť a uzdraviť ju.

Dôležitosť vnútorného uzdravenia

Zranenia, ako už vieme, spôsobujú hriechy. Či je to náš osobný hriech, alebo je to hriech iných ľudí, ktorí sa ku mne nezachovali tak, ako by to bolo správne, a tým ma hlboko zranili, či už takým alebo onakým spôsobom.

Keď hovoríme o vnútornom uzdravení, máme na mysli predovšetkým uzdravenie duše. Ide o uzdravenie spomienok, emocionálnych porúch ducha a srdca. Tieto citové a psychické zranenia v podobe zlých spomienok na bolestné skúsenosti v minulosti bránia osobnému rastu. Môžu nás dokonca zavádzať do hriechu, do citových problémov a telesnej nemoci.

Vnútorne uzdravenie jednoducho znamená spolupracovať s Pánom, nechať ho vyliečiť a odstrániť z našej duševnej prirodzenosti tie veci, ktoré bránia pôsobeniu Ducha Svätého. Je to proces, v ktorom Duch Svätý dáva odpustenie hriechov a obnovuje citový život ľudí, ktorých utrpenie spôsobuje poranená myseľ, vôľa a city.

Potreba vnútorného oslobodenia

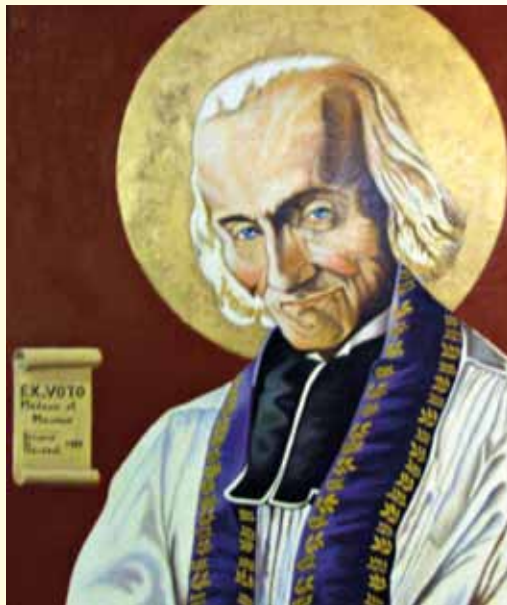
S vnútorným uzdravením sa nepochybne spája aj vnútorné oslobodenie. Pri modlitbe za vnútorné uzdravenie zranený človek otvára svoje srdce Bohu, ktorý ho chce uzdraviť. Ale nie vždy dosiahne modlitba za vnútorné uzdravenie svoj účinok. V takomto prípade ide o vnútornú zviazanosť, ktorá bráni modlitbe za uzdravenie zraneného miesta. Preto je tu predovšetkým potrebná modlitba za vnútorné oslobodenie od nejakej zviazanosti.

Modlitba oslobodenia je proces, pri ktorom sa deje oslobodenie človeka utláčaného alebo zaplieneného zlými duchmi, ktorý však nie je posadnutý. Touto modlitbou sa oslobodzuje duša človeka, zviazaného diablovými putami. Tieto putá môžu vzniknúť

z viacerých príčin. Zviazanosť nemusí pochádzať len z toho, že sa zaoberáme špiritizmom, okultizmom, mágiou, jasnovidectvom a podobnými neresťami. Do týchto pút sa človek môže dostať aj hriechom. Ježiš hovorí: „Každý, kto hreší, je otrokom hriechu.“ (porov. Jn 8,34)

Potreba vnútorného uzdravenia a oslobodenia bola, je a bude stále aktuálnou. Každý človek sa stretá s tým, že v určitých situáciách stále zlyháva a cíti sa byť zraňovaný. Možno aj napriek takýmto veciam si niekedy nechce priznať svoje zlyhania, resp. svoje rany, ktoré bolia. Páter Elias Vella poukazuje na to, že „všetci potrebujeme uzdravenie.“

Treba si uvedomiť, že ani jeden človek nie je schopný uzdraviť sa sám. Nemá na to silu a moc. Preto potrebuje niekoho, kto mu pomôže znovu vyzdraviť a stať sa vnútorne slobodným. Ten niekto je Ježiš Kristus. On jediný môže celého človeka priviesť k vnútornému uzdraveniu a oslobodeniu.

Sv. Ján Mária Vianney sa narodil 8. mája 1786 v meste Dardilly vo Francúzsku. Do seminára odišiel študovať, až keď mal dvadsať rokov; dovtedy nemal dosť peňazí na štúdium. Škola bola preňho ťažká, problémy mu robila hlavne latinčina. Preto v seminári neuspel. 12. augusta 1815 však bol vysvätený za kňaza a zástupca seminára vyhlásil: „Cirkev nepotrebuje iba vzdelaných kňazov, ale aj niečo viac, svätých.“ Niekoľko mesiacov po jeho priradení do dedinky Ecully dostal povolenie spovedať a po krátkom čase za ním chodilo množstvo ľudí – spoveď mohla trvať aj pol hodiny. V roku 1818 bol pridelený na faru v dedinke Ars s 230 obyvateľmi, kde žil približne šesť rokov iba so zemiakov. Začal od nuly, vo vreckách mal len niekoľko mincí, ale v srdci veľkú vieru v Božiu prozreteľnosť. Na druhej strane celý život prežil s ťažkým krížom –

Sv. Ján Mária Vianney

Milovať Boha neznamená pociťovať k nemu v každom okamihu citovú náklonnosť. Takého prežívania lásky nie sme schopní nepretržite.

bremenom zodpovednosti pred Bohom.

Sám seba pokladal za nehodného toľkej milosti vykonávať prácu kňaza a niesť zodpovednosť za svojich veriacich. A práve táto jeho skromnosť stála na začiatku jeho svätosti. Pustil sa do neúnavnej práce. Chcel dosiahnuť, aby sa v Arse zatvorili krčmy. Na ich margo povedal: „Krčma je diablov obchod. Je školou, v ktorej peklo vyučuje mužov, miestom, kde sa predáva duša, ruiniujú rodiny, kde sa podkopáva zdravie, začínajú spory a dochádza aj k myšlienkam na vraždy alebo samovraždy.“ Farár z Arsu chcel zmieriť rodiny a otcov vrátiť deťom a manželkám. No ale tam začal najbolestnejší kus života Jána Máriu Vianneyho. Začali mu na faru chodiť anonymné listy plné urážok a krivých obvinení, na dverách fary nachádzal obscénne kresby a mazanice. Isté dievča v susedstve porodilo a farára označilo za otca dieťaťa. S odstupom času arský farár poznamenal o tomto svojom pôsobení v Arse vetu: „Keby som po svojom príchode do Arsu vedel, čo tu na mňa čaká, bol by som na mieste zomrel.“

Ľudia v dedine sa postupne obracali, ale v rovnakom čase začal na otca Vianneyho diabol útoky, ktoré trvali tridsať rokov; raz mu dokonca začala v noci horieť posteľ. Keď mu jeho priateľ

povedal, že musí byť z toho veľmi vystrašený, on mu odpovedal: „Človek si zvykne na všetko.“

Spovedal šesťnásť hodín denne a kvôli tomu musel mať zriadenú kanceláriu, kde sa ľudia mohli na spoveď objednať. Prichádzalo k nemu asi tristo ľudí denne. Ján Mária mal veľký „dar slz“. V spovednici často plakával. Spovedajúci sa mu niekedy sotva rozumeli, lebo hlas sa mu topil v slzách. Jeho slzy boli niekedy jediným napomenutím.

Spával dve alebo tri hodiny a posledné roky ho trápili vysoké teploty s kašľom. Blížil sa rýchly koniec. V rokoch 1858-59 prišlo za ním vyše sto tisíc penitentov, a tak sa stal muž, ktorého kvôli jeho študijným problémom takmer vyhodili zo seminára,

človekom, ktorý dokázal obrátiť tisíce ľudí. Zomrel 29. júla 1859. Privolaný lekár za príčinu smrti označil telesnú vyčerpanosť. Po svätorečení bol Ján Mária Vianney vyhlásený za patróna farárov. V dnešných časoch popularita tohto svätca stále rastie, do Arsu prichádzajú stále noví pútnici.

Podľa internetu spracoval **Peter PÍŠ**, 2. ročník

NOVOKŇAZI 2009

Tento rok nám Pán požehnal o troch diakonov pripravujúcich sa na kňazskú vysviacku viac ako vlani. Pochádzajú zo západnej, strednej a jeden aj z novopripojenej južnej časti diecézy.

Každému z nich sme položili dve otázky – prvá je spoločná a je uvedená len na začiatku a druhú si z ponúknutých každý vybral sám.

1. Onedlho otec biskup položí na teba ruky a prijmeš sviatosť kňazstva. Akým spôsobom by si chcel ľudom pomôcť na ceste priblíženia sa k Tomu, ktorý ich bezhranične miluje?

Meno: **Pavel Cerovský**
 Rodisko: Detva
 Vek: 27
 Diakonská prax: Kremnica

1. Jeden kňaz mi povedal: „Stačí, ak ich máš rád.“ Chcem mať rád ľudí, ku ktorým budem poslaný, a možno aj takto ukazovať lásku Boha. Približovať ich k Bohu cez zdravé a úprimné ľudské vzťahy.

2. Na ktoré chvíle si v seminári najradšej spomínaš?

Prežil som tu popri všetkom tom ťažkom aj veľa krásnych chvíľ. Hlavne so svojimi spolužiakmi v ročníku. Sme dobrá partia a vedeli sme sa dať dokopy nielen v zložitých situáciách, ale aj v každodennosti seminárneho života. Zo seminárneho prostredia budem asi najviac a najradšej spomínať na to pekné spoločenstvo, ktoré sme v ročníku vytvárali.

Meno: **Štefan Čunderlík**
 Rodisko: Zvolen
 Vek: 28
 Diakonská prax: Nová Baňa

1. Takým, aby ich mohol bezhranične milovať. A konkrétnejšie? Po prvé: Nechcem sa stať prekážkou alebo tienidlom Milujúceho. Po druhé: Jeden spôsob, alebo jednotný systém na „priblíženie“ neexistuje. A po tretie: Asi bude dosť podstatné, aby som ja sám bol neustále blízko pri Milujúcom.

2. *Zmenilo sa niečo v tvojom pohľade na kňazstvo počas šiestich rokov formácie?*

Áno. A dosť veľa. Prešiel som z roviny kriticko-naivného pohľadu do roviny chápujúco-reálneho. Tento posun je logický. Človek, ktorý je v hľadisku, dokáže zhodnotiť, ale nie výstižne, skutočne a objektívne pochopiť, čo sa odohráva na javisku. Šesť rokov formácie človeka pomaly vovádza na javisko a prijatím diakonátu sa na ňom „formovaný“ takmer úplne ocitne. Bolo pre mňa zaujímavým zistením – príjemným, ale aj nepríjemným – čo všetko a kto všetko sa na tomto vyvýšenom mieste nachádza. Jedno zistenie bolo a je pre mňa najpodstatnejšie. Na javisku je aj Ježiš Kristus. Pri tomto nielen konštatovaní dúfam v jedno: Pevne verím, že sa mi táto Osoba nestratí. Je to dosť ľahké. Javisko je totiž veľmi rôznorodé a bohaté a Ježiš tam nie je až tak viditeľný. Aspoň nie akýmkoľvek životom a pohľadom.

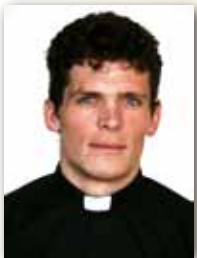

Meno: **Juraj Karcol**
 Rodisko: Partizánske
 Vek: 25
 Diakonská prax: Banská Bystrica – mesto

1. Že sa za nich budem veľa modliť. Modlitbou môžeme vyprosiť veľa milostí, ktoré každý z nás potrebuje. Ďalšou dôležitou vecou je mariánska úcta. Mária najlepšie vie, čo potrebujú jej deti. A my sme všetci Máriine deti. To nám potvrdzuje svojimi slovami sám Ježiš: „Hľa, tvoja matka!“ (Jn 19,27). Keď jej zverím tých, ku ktorým budem poslaný, verím, že ona sama ich bude sprevádzať na ceste k Ježišovi.

2. *Na čo by sa mal bohoslovec v seminári najviac zamerať?*

Predovšetkým na duchovný život, bez ktorého nikto vo svete neobstojí. Duchovný život je ako dom, ktorý bude stáť na skale alebo na piesku. To vždy závisí od každého človeka. Duchovný život má byť živý neustály modlitbou, ktorá je prameňom sily a poznania. Teda vzťah človeka k Bohu závisí od toho, ako a koľko sa modlí. Pretože modlitba je ako zrkadlo, v ktorom poznávame svoju, ale aj Božiu tvár. K tomu je potrebné každodenné rozjímanie a v neposlednom rade Eucharistia a úcta k Panne Márii.

Meno: **Michal Lajcha**
 Rodisko: Trenčianska Teplá
 Vek: 25
 Diakonská prax: Detva

1. Ideálne by bolo vlastným príkladom, ale to je najťažšia cesta, hlavne po určitom čase, keď ľudia spoznajú nedostatky. Lásku k Bohu a k človeku nemožno oddeliť. Keď ja budem milovať Boha bezhranične, musí sa to premietnuť aj do vzťahu k ľuďom a človek, ktorý je milovaný, snáď čoskoro pochopí, že nemôže nemilovať.

2. Ako na teba vplývalo a vplýva prostredie seminára?

Raz horšie, raz lepšie. V poslednom ročníku som si najviac uvedomoval dôležitosť a hodnotu vzájomných horizontálnych vzťahov. Pochopil som, že v seminári každý z chalanov môže byť v určitej oblasti prínosom a spolu je to obrovský ľudský potenciál sústredený pod jednou strechou. Po diakonskej praxi som si zas uvedomil, že ako diecézny pastoračný kňaz už nikdy nebudem mať na niektoré aktivity také možnosti ako v seminári, resp. že to nebude „o poschodie nižšie“ alebo „na druhej izbe“, ale že to bude stáť oveľa väčšiu námahu. Preto som aj posledný rok viac investoval do vecí, ktoré odchádzajú a už nikdy nebudú. Zle na mňa vplývali niektoré vertikálne vzťahy, postoj k žene ako takej, atmosféra „vonkajšku a obalu“, formácia akoby podľa hesla „aby netrčal z radu“ a problematickosť pri rozvíjaní osobnosti prostredníctvom pobytu v zahraničí. (Např. cez letné prázdniny ako bežný študent.) Ale možno raz zistím, že to zlé mi viac pomohlo ako to dobré – a ak nie, tak určite platí ono biblické: Tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré. (Rim 8, 28)

Meno: **Peter Sekereš**

Rodisko: Detva

Vek: 27

Diakonská prax: Špania Dolina

1. Spôsobov je veľa, no najlepší je ten Ježišov. On sa nebál vstúpiť do vzťahov s ľuďmi. Bol prvý, kto vyšiel k nim a dal im pocítiť, že ich má rád. On ich dostal bližšie k Bohu svojou láskou, ktorú si nenechal pre seba. Láskou menil ľudské srdcia, navracal im hodnotu, ktorú stratili, v očiach druhých a často aj v tých svojich, vedel sa radosť s radujúcimi a plakať s plačúcimi... Jeho láska, načerpaná pri modlitbe, sv. omši, sviatosti zmierenia je ten spôsob, ktorým by som chcel prichádzať k ľuďom, ku ktorým budem poslaný, aby vedeli, že Boh ich má rád.

2. Máš nejaký vlastný recept na svätosť?

Nemám, ale niečo som odsledoval zo života ľudí, ktorí ju žili. Jedným z nich bol aj pápež Ján Pavol II., ktorý ten svoj recept zhrnul do motto Totus Tuus (Som celý tvoj, Mária...). V jednej svojej encyklike o sv. ruženci cituje sv. Ľudovíta Máriu Grignonu de Montfort, ktorý vysvetľuje Máriinu úlohu v raste našej svätosti tým, že ona ako stvorenie, najviac pripodobnené Ježišovi, má najlepší recept, ako aj tú našu dušu čo najviac pripodobniť jemu. Preto úcta k Panne Márii zo všetkých foriem zbožnosti najviac robí našu dušu svätou. Čím viac patrí naše srdce Márii, tým viac patrí Ježišovi. Tento recept mi najviac pomáha v mojom živote a odporúčam ho všetkým, aj tým, ktorí ešte chuť na svätosť nedostali.

Meno: **Martin Uhrík**
 Rodisko: Banská Bystrica
 Vek: 31
 Diakonská prax: Bojnice

1. Cez ľudský prístup a svedectvo svojho osobného života im ukázať cestu ku Kristovi, ktorý nás miluje až tak, že za nás bol ochotný trpieť. Uvedomujem si, že iba vtedy môže vzniknúť priestor pre ohlasovanie Ježišovho evanjelia, ktoré mení zmyslenie mnohých ľudských srdc a ktoré nám pomáha nachádzať vo svojom každodennom živote živého Boha.

2. *Na čo sa v kňazstve najviac tešíš a čoho sa možno aj trochu bojíš?*

Teším sa, na pastoráciu, že budem môcť ešte plnším spôsobom prinášať Krista veriacim vo sviatostiach, na kňazské spoločenstvo a na všetkých veriacich vo farnostiach, do ktorých ma Boh cez otca biskupa pošle. Hm... Na druhú časť otázky odpoveď dať neviem.

Meno: **Juraj Zolcer**
 Rodisko: Balog nad Ipľom
 Vek: 24 rokov
 Diakonská prax: Levice

1. Myslím si, že jednou z najdôležitejších vecí v službe Bohu a ľuďom je byť neustále – 24 hodín denne – k dispozícii, aby sa ľudia mohli na nás obrátiť doslova hocikedy. A ukázať smer? Najlepšie a najúčinnéjšie sa to dá svedectvom vlastného života.

2. *Čo ti v seminári pomáhalo prekonať najťažšie situácie?*

Jednoznačne čítanie Božieho slova a súčasné rozjímanie nad ním. Počas šiestich rokov v seminári som na vlastnej koži pocítil a plne si uvedomil, že ono je naozaj živé, účinné a ostrejšie ako každý dvojsečný meč; preniká až po oddelenie duše od ducha a kĺbov od špiku a rozsudzuje myšlienky a úmysly srdca“ (Hebr 4,11). V každej ťažkej situácii, keď som sa obrátil na Boha prostredníctvom Svätého písma, som vždy dostal takú odpoveď, také povzbudenie, také usmernenie, ktoré bolo priamo „ušité“ na moju momentálnu situáciu. Preto chcem povzbudiť každého, aby v ťažkých (a samozrejme nielen v ťažkých) momentoch hľadal odpovede na svoje otázky na tom najlepšom mieste.

Meno: **Zdenek Zoltánfi**

Rodisko: Bojnice

Vek: 43

Diakonská prax: Zvolen – mesto

1. Keď som sa pripravoval na písanie diplomovej práce, študoval som aj knihu pápeža Benedikta XVI. Úvod do kresťanstva, ktorú napísal ešte ako kardinál. Silne na mňa zapôsobili pápežove myšlienky o povahe a podstate kresťanskej viery. Svätý Otec v tejto knihe píše: „Prijať to, čo je očiam neviditeľné, ako skutočnosť a v súlade s tým uspošobiť celý svoj život, to je odvážny čin. Iste i preto viera nikdy nebola automatickým postojom človeka. Vždy bola rozhodnutím, zasahujúcim hĺbku jeho existencie.“ Viera je nadprirodzený Boží dar, avšak rozhodnutie, či tento dar prijme, robí človek sám a robí ho slobodne. Prijat' dar viery a následne sa usilovať prispôbovať svoj život vysokým nárokom evanjelia, to niečo stojí. Som presvedčený, že k tomuto „odvážnemu činu“ sa človek odhodlá iba vtedy, ak v kresťanskej viere objaví hodnoty zreteľne prevyšujúce tie, ktoré mu ponúka taký svet, ktorý je ochudobnený o duchovný rozmer ľudskej existencie. Myslím, že kňaz môže najviac poslúžiť ľuďom vo farnosti práve tým, ak sa im stane užitočným sprievodcom v objavovaní ceny duchovných hodnôt.

2. *Čo by malo byť podľa teba kňazovi vlastné?*

Za šesť rokov štúdia v kňazskom seminári sme počuli veľa poučných slov o tom, aký má byť dnešný kňaz; aké má mať vlastnosti, čo všetko má ovládať, čomu všetkému by sa mal v pastorácii venovať... Priznávať sa, že mi neraz napadla otázka, či je vôbec v ľudských možnostiach, aby bol niekto tak všestranne zdatný. Niekoľkými vetami sa nemôžem dotknúť všetkého, čo považujem v týchto súvislostiach za dôležité, preto sa pokúsím iba o dve krátke myšlienky. Zdá sa mi, že na prvom mieste by kňazovi nemala chýbať úprimná snaha žiť tak, ako k tomu povzbudzuje iných. Človek o svojom zmyšľaní a konaní komunikuje svojmu okoliu oveľa viac, ako si sám uvedomuje. Som presvedčený, že ak život kňaza nekorešponduje s náukou, ktorú hlása, nemôže byť ani jeho pastierska služba vo farnosti účinná. Kňazovi by, myslím, nemala tiež chýbať orientácia v dvoch rovinách života človeka súčasnej doby: duchovnej a profánnej. Vynikajúco to vyjadril v jednej zo svojich prednášok český lekár a teológ Max Kašparů. Hovoril o tom, že kňaz, ktorý rozumie teológii, ale nerozumie životu človeka žijúceho v 21. storočí, ostane stáť „mimo“ tohto sveta a ľudí, ktorí v ňom žijú, a nebude im nijako užitočný. Myslím, že každý z nás, ktorí odchádzame do pastorácie, iste užitočný byť chceme...

Budúcim robotníkom v Pánovej vinici vyprosujeme vytrvalosť, aby vždy zostali verní Vernému...

Za odpovede srdečne ďakuje **Ján UHNÁK, 3. ročník**

Kňazská vysviacka sa bude konať 20. júna 2009.

V MESTE KAROLA WOJTYŁU

V rámci predmetu Cirkevné umenie sme my, tretiaci, navštívili 21. apríla Krakov. Prišli sme si pozrieť niečo z jeho veľkého kultúrneho bohatstva, aby sme na vlastné oči videli umelecké slohy, o ktorých sa učíme v škole.

Krakov je aj mestom Karola Wojtyły. Môžete sa tu akoby až rukou dotknúť stôp, ktoré tu tento veľký človek zanechal. Všetky tie miesta pripomínajú jeho život. Už pri príchode do Krakova išla vedľa diaľnice električka, na ktorej svietil nápis Borek – Falecki a nápis Lagiewniki. Išli sme okolo obchodného domu s názvom Solvay. Borek Falecki je časť Krakova, kde v kameňolome a v čističke vody sódovkárne s názvom Solvay, pracoval mladý seminarista Karol. Táto chemická továreň bola pre Karola skutočným, aj keď ilegálnym seminárom. Bazilika Božieho milosrdenstva v Lagiewnikoch, ktorú posvätil už „veľký Karol“, nie je ďaleko od Borku Faleckého. Aj deviata krakovská diaľnica sa volá Lagiewniki – Borek Falecki. Navštívili sme aj nádvorie arcibiskupského paláca,

v ktorom on býval počas pôsobenia v Krakove. V okne tohto paláca je veľká fotografia Jána Pavla II., ktorý obetoval svoj život pre Ježiša a pre zverené stádo. V budove vedľa paláca sme v okne zazreli obraz sv. Giany Beretty Molloyovej, matky, ktorá obetovala život za svoje dieťa a za svätú ju vyhlásil práve Ján Pavol II.. Navštívili sme aj gotické kostoly dominikánov a františkánov a Mariánsky kostol na Hlavnom námestí. Z veže Mariánskeho kostola ohlásil trubač krásnym zvukom svojej trúby, že odbila dvanásť hodina. Námestie bolo plné mladých ľudí, väčšinou študentov. Týmto študentom sa svojho času venoval aj jeden mladý kňaz menom Karol. Nám, študentom teológie, sa počas tejto cesty venovali naši dvaja kňazi – páter Kollár a otec Michalovič, za čo im patrí veľká vďaka.

Mesto Krakov je svedkom o živote Svedka nádeje – Karola Wojtyły. Aj tunajšie kultúrne pamiatky hovoria o ňom a akoby nám hovorili, že ten Svedok mal pravdu a oplatí sa nasledovať príklad jeho života.

Michal MALIŠ, 3. ročník

SPOLOČENSTVO KŇAZOV SRDCA JEŽIŠOVHO – DEHONIÁNI (SCJ)

Naša cesta je cesta lásky, ktorá je zmyslom ľudského života. Bez lásky svet prestáva byť ľudský. Je to taktiež cesta vynahrádzania Ježišovmu Srdcu za nelásku tých, ktorých miloval až na smrť. Na túto cestu poukázal ctihodný Boží služobník P. Lev Ján Dehon ako na účinné riešenie krízy vo svete, ktorý trpí na nedostatok lásky. Jeho duchovní synovia dodnes prinášajú svetu lásku v mnohorakej podobe. Všade nesú nádej a dôveru v Boha.

Zakladateľ a charizma

Otec Lev Ján Dehon sa narodil 14. marca 1843 v La Capelle vo Francúzsku. Štúdium teológie ukončil v Ríme. Dňa 19. decembra 1868 prijal kňazskú vysviacku. Ako mladý diecézny kňaz hlboko prežíval sociálne premeny, ktoré prebiehali koncom 19. storočia vo Francúzsku. Bol znepokojený vzrastajúcou chudobou, nezamestnanosťou a nespravodlivosťou. Štúdiom a sociálne angažovanie spojené s modlitbou mu pomohli uvedomiť si, že najhlbšou príčinou nespravodlivosti je odchod početnej skupiny ľudí od Cirkvi a zvlášť pohrdanie láskou Ježiša Krista. Očarený pravdou o blízkosti Boha túžil odpovedať na to osobitným spojením s Ježišovým Srdcom a preto sa rozhodol realizovať jeho kráľovstvo v dušiach

a spoločnosti. Inšpirovaný Duchom Svätým založil v roku 1878 Spoločnosť Kňazov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, ktorá má spiritualitu sústredenú na Eucharistiu – neustále prítomného Ježiša Krista. V spojení s Eucharistiou odporúča členom poklonu v duchu vynahrádzania v láske za hriechy ľudí, zvlášť osôb zasvätených Bohu. Okrem toho sa chcel zúčastniť v pastorácii vo vlasti a na misiách. Každodenná Eucharistia a adorácia, vysluhovaná v duchu lásky a vynahrádzania, sú ozajstnou službou Cirkvi. Od svojich duchovných synov žiada, aby v živote a skutkoch boli „prorokmi lásky a hlásateľmi zjednotenia ľudí a sveta v Kristovi“. Pre otca Dehona spoločnosť tvorí prirodzený základ kráľovstva Srdca Ježišovho, ktorému chcel odovzdať seba a svoju rehoľu. Vedel, že spoločnosť sa nemôže vrátiť ku Kristovi len vlastnými silami. Preto s veľkou horlivosťou hlásal heslo pápeža Leva XIII., že treba ísť k ľuďom a nečakať, kým sa nimi opätovne naplnia kostoly. Zomrel 12. augusta roku 1925 v rehoľnom dome v Bruseli. Do konca svojich dní vykonával funkciu generálneho predstaveného. Katolícka cirkev oficiálne potvrdila svätosť života P. Leva Jána Dehona.

Apoštolát

Apoštolát kňazov Dehoniánov sa orientuje na pomoc ľuďom, ktorí ju najviac potrebujú – či už na ľudskej alebo duchovnej úrovni. Také bolo želanie zakladateľa: „Kňazi Najsvätejšieho Srdca sa budú pokladať za šťastných, ak budú môcť byť Ježišovými spolupracovníkmi vo veľkom diele spásy. Ich aktivita sa bude rozvíjať aj na ďalekých misiách, tam, kde je najviac ťažkostí

a protivienstiev.“ Okrem toho páter Dehon dbal o to, aby bol každý jeho kňaz skutočne ponorený do problémov svojich súčasníkov, aby ich prežíval spolu s nimi a pomáhal im nachádzať cestu z ich životných úskalí: „Kňaz musí byť človekom svojej doby a skúmať dôležité problémy, ktoré hýbu spoločnosťou.“ Z tohto dôvodu sa v praktickom živote Kňazi Srdca Ježišovho orientujú na všetky úrovne spoločenského života. Atribút, že naša Spoločnosť je kontemplatívno-aktívna, sa dá využiť pre prakticky všetky formy a druhy práce pre blaho Cirkvi, teda Božieho ľudu.

Miesta pôsobenia

V súčasnosti je na svete okolo 2300 Dehoniánov, ktorí sú rozmiestnení na piatich kontinentoch, v 38 krajinách. Pôbia v Albánsku, Argentíne, Rakúsku, Belgicku, Brazílii, Bielorusku, Kamerune, Kanade, Čile, Chorvátsku, Kongu, Ekvádore, Anglicku, Fínsku, Francúzsku, Nemecku, Indii, Indonézii, Írsku,

Talianku, Luxembursku, na Madagaskare, v Mexiku, Moldavsku, Mozambiku, Holandsku, na Filipínach, v Poľsku, Portugalsku, Škótsku, Juhoafrickej republike, v Španielsku, Švajčiarsku, USA, na Ukrajine, v Uruguaji a vo Venezuele. Na Slovensku pracujú kňazi Dehoniáni od roku 1996 vo farnosti Turčianske Teplice, kde majú aj rehoľný dom.

Formácia

Naša príprava na kňazstvo sa skladá z ôsmich rokov duchovnej aj intelektuálnej formácie. Prvým krokom na ceste rehoľného života je postulát. Trvá jeden rok, počas ktorého sa kandidáti pripravujú na vstup do nášho spoločenstva. Po tom nasleduje noviciát, ktorý trvá taktiež jeden rok. Tu sa novici pripravujú v duchu evanjeliových rád na obetovanie svojho života Kristovi v zložení prvých rehoľných sľubov. Po zložení sľubov a prijatí rehoľného rúcha pokračuje rehoľná formácia v kňazskom seminári.

LIEČIŤ CHORÝCH NA LÁSKU

Rímskokatolícky kňaz, poľnohospodársky inžinier-mechanizátor, správca farnosti Žakovce pri Poprade. Marián Kuffa sa stará o vyše dvesto ľudí „chorých na lásku“ – bezdomovcov, prostitútky a iných „asociálov“. V polovici marca prišiel do nášho seminára viesť duchovnú obnovu. Ani v redakcii Xavera sme nemohli premeškať jedinečnú príležitosť a nepoložiť mu niekoľko otázok...

Otec Marián, povedali ste nám, že pýcha je matkou všetkých hriechov. V akej forme sa podľa vás v dnešnom svete prejavuje?

Naša generácia, my starší sme odchovanci komunizmu. Vy ste odchovanci liberalizmu a ďalších -izmov. Komunisti všetko zakazovali, zakazovali aj to dobré, a preto skrachovali. Liberáli zas všetko „dovoľujú“ – aj to zlé, preto tiež skrachujú. Komunisti klamali, to je prejav pýchy, liberáli tiež klamú, aj to

je prejav pýchy. My sme museli dávať pozor pred komunistami, vy pred liberálmi. Všetky -izmy budú mať raz cirkevný pohreb. Ako to vieme? Pán Ježiš povedal: „Peter, ty si skala a na tejto skale postavím svoju Cirkev a brány pekelné ju nepremôžu.“ Tým pádom bola vyhlásená vojna, a my vlastne už vieme výsledok vojny. Cirkev však prežije všetky -izmy. To sú prejavy pýchy v dnešnom svete.

Na druhej strane ste vyzdvihli pokoru ako matku všetkých čností, hlavne lásky a milosrdenstva. Ako by dnešný človek mohol vyjadriť svoju pokoru?

Pokorné je už to, keď sa na to človek začne pýtať. Už hľadanie dokonalosti je samotná dokonalosť. Už hľadanie Božej vôle je Božia vôľa sama. Pokorný človek sa pýta, pyšný diktuje. Diktuje ľuďom a najtrápnejšie je, ak diktuje aj Bohu. Pokorný človek sa pýta a počuje odpoveď, pretože on sa dopracuje k láske a aj k ostatným čnostiam, k čistote. Keď sa dopracuje k čistote, k čistote srdca, to znamená, že takíto ľudia jasne vidia a počujú také veci, ktoré ostatní ľudia nepočujú. Je v tejto miestnosti rádio? No je, cez jeho rádiové vlny. Musím však mať na to prijímač, musím hľadať tú stanicu. Ten prijímač je tvoje ochotné srdce a ladenie, to je to hľadanie Božej vôle. A takíto ľudia sa zorientujú v každej situácii. Bol by to krutý Boh, ktorý by nás chcel trestať a my by sme nevedeli, čo máme robiť. Boh nám to musí najprv zjaviť. On nám najprv niečo zjaví a my

odpovedáme svojim životom áno alebo nie. Pokorný človek hovorí áno na Boží plán, pyšný človek diktuje ľuďom aj Bohu.

Vo svojej farnosti v Žakovciach sa staráte o bezdomovcov a asociálov. Akú prevenciu by ste poradili ľuďom dneška, aby nedospeli vo svojej životnej situácii do takéhoto stavu? Prípadne, čo robiť, ak sa už niekto do takéhoto stavu dostal?

Oveľa lacnejšie a účinnejšie je chorobe predchádzať, ako ju liečiť. Bezdomovec je človek chorý na lásku. Nevie lásku prijať, nevie lásku dať. Moji chlapci nie sú bezdomovci, sú momentálne bez domova, ale keďže už vedia lásku prijať, naučia sa ju aj rozdávať, to je celá „finta“. Prečo sa stal bezdomovcom? Bol naučený brať! Čo ho my učíme? Dávať lásku. Ak ty pestuješ v svojom srdci nenávisť čo i len k jednému človeku, ty budeš rodiť a plodiť bezdomovcov v spoločnosti. Je niečo iné, ak to nevieš citovo zvládnuť k niekomu, kto ti šliapol na otlak, a niečo iné, ak to nechceš zvládnuť. Prevencia je to, aby si si najskôr vyliečil vlastné srdce a začal zápašať s tým, čo je v kresťanstve najťažšie. To nie je pôst a zriekanie,

ale odpúšťanie. Začať odpúšťať, tým likviduješ bezdomovectvo najskôr vo svojom srdci a potom v našej spoločnosti. Ja nemôžem zmeniť vládu, ani vymeniť parlament, ale môžem zmeniť seba. Ak zmením seba, v celom vesmíre je o jedného lepšieho človeka viac. Každý môže zmeniť seba.

Je veľká chyba, keď im dávajú napr. pred kostolom peniaze. Ja im nikdy nedám peniaze. Ja ich pozvem, zoberiem do reštaurácie, pozvem do potravín, nakúpim, dám zjesť a hovorím im: „Pod' so mnou

do Žakoviec!“ Milosrdný otec nenaháňal márnoprátneho syna, on ho čakal. Ja čakám na týchto ľudí. Samozrejme neviem všetkým pomôcť, keď je zhruba desať tisíc bezdomovcov na Slovensku.

Na jednej strane sa pýtajú, či je to Božie dielo. Ja som presvedčený, že áno. No ak je to Božie dielo, nemôže to stať na jednom človeku. To je jasné, musí byť za tým nejaký tím ľudí. Pán Boh si ich nájde a vzbudí, no niekedy sme už takí netrzepliví: ja som už taký, že by som ich chcel mať. Partiu, čo by sa vedela obetovať. Tak čakám aj na vás bohoslovcov. :-)

Voči ľuďom, ktorým pomáhate, existuje množstvo predsudkov. Máte nejaký recept, ako by mohol vyzerat' zdravý postoj voči nim?

Všimnite si, aké boli predsudky za čias Pána Ježiša. Muž bol čosi, a žena bola dolu, na úrovni hlboko pod mužom. Prišiel však Ježiš Kristus a nádherne vyzdvihol ženu na úroveň muža. Kde to bolo? Pri Jakubovej studni. Tam Ježiš nádherne ukázal, ako sa trhajú všetky predsudky. Predsudky nás učí trhať Ježiš, on sa nebál, že sa zašpiní, že stratí priazeň. Jeho modlitba sa vždy zhodovala s jeho činmi a on pri modlitbe nikdy nepozeral na ľudí, tak ako my: či ma vidia alebo nevidia modliť sa. Či zvýrazňujem alebo nezvýrazňujem svoju dobrotu, pokoru alebo napríklad obetavosť. On vždycky pozeral na všemohúceho Boha, na nebeského Otca. Keď sa naučíme dobre modliť, to nás naučí dobre žiť a naopak, ak budeme dobre žiť, to nás pritisne k dobrej modlitbe. To je ten recept.

Kam by sa mohli tí bezdomovci okrem vašho inštitútu obrátiť?

Na to mám iba všeobecnú odpoveď: na milosrdenstvo Božie. Na to, že to skutočne funguje, použijem príklad z fyziky. Zoberme si guľu. Ku guli ako takej nemôžeš nič pridať, lebo keď k nej niečo pridáš, už tam bude hrča. Keď z tej gule niečo zoberieš, už tam bude dierka. Je to síce slabý príklad, ale Boh je akoby taká dokonalá guľa, ku ktorej nemôžeš nič pridať ani z nej nič ubrať. V tom je práve veľký, že ty mu nemôžeš nič dať, ale ani nič vziať. Preto Boh vymyslel takú perfektnú vec, že „prilepil“ k sebe bližneho. A ty bližnemu môžeš vziať aj dať a vtedy Ježiš povie, to ako keby si dal mne. Bol som hladný a dal si mi jesť, bol som smädný a dal si mi piť atď. Takto náš pán Ježiš smeruje tým smerom, aby sme na toho bližneho pozerali. Z toho potom budeme súdení: nie koľko ružencov si sa pomodlil, deviatnikov, omší, to sú len prostriedky k tomu, aby si to vládol robiť. My kresťania sa máme naučiť žiť radikálne evanjelium. Áno, keď my kresťania začneme žiť radikálne

a naplno evanjelium, zmiznú bezdomovci, zmiznú detské domovy, zmiznú polepšovne. No ale preto, že nežijeme radikálne a nežijeme podľa evanjelia, tak máme chorú lásku. A keďže bezdomovec je človek chorý na lásku, tak teda vyrábame, rodíme a plodíme bezdomovcov donekonečna.

Svoju otázku som myslel skôr tak, či poznáte ďalších kňazov alebo iné cirkevné organizácie, čo sa tiež starajú o bezdomovcov...

Viem, že sa niektorí z kňazov snažia na vlastnú päsť, veľa ich nepoznám, ale určite ich je viac. Koľkokrát je aj kňaz sám znechutený, znevážnený, potupený a môže niekedy aj zle skončiť. Preto odporúčam pracovať v spoločenstve, či už má formu cirkevnú alebo formálnu, duchovnú, nejaké usporiadanie, alebo aj neformálne. My máme v Žakovciach spoločenstvo, to nie som ja sám. Mňa vidno väčšinou v televízii alebo v rádiu, mám takú smolu. Z ľadovca

vidno jednu desatinu a deväť desatín je vždy skrytých, tak aj u nás. Ja mám tú smolu, že som tá desatina, ktorú vždy vidno. Ostatní sú skrytí, to je celý tím ľudí. Takže fandím všetkým tým, ktorí pomáhajú ľuďom chorým na lásku.

Myslím si, že je to povinnosť nás kňazov zaujímať sa o chudobu. Tam sa skúša tá naša teoretická láska a ukáže sa aká je v praxi. Chudobných budete mať vždy medzi sebou. V našom spoločenstve sa riadime heslom: „Milujte ľudí takých, akí sú; čím menej si to zaslúžia, tým viac ich milujte. Nemilujte ľudí podľa veľkosti ich zásluh, ale podľa veľkosti ich potrieb.“ Naši väzni, bezdomovci, prostitútky si to nezaslúžia, ale potrebujú to – tak nás miluje aj milosrdný Ježiš, nezaslúžime si, ale on nás napriek tomu miluje.

V mene všetkých čitateľov za veľmi povzbudzujúci rozhovor ďakuje a Božiu a ľudskú pomoc pri práci na takomto požeňnanom a potrebnom diele vyprosuje

Ján UHNÁK, 3. ročník

Kresťanské posolstvo ovenčené oscarmi

Film *Milionár z chatrče* (*Slumdog millionaire*) – Veľká Británia/ USA 2008, 120 min. si už možno pozrieť aj na DVD...

Tento romantický celovečerný film saleziánskeho odchovanca Dannyho Boyla nás zavedie na predmestie Bombaja do jednej z najchudobnejších a najbiednejších oblastí sveta, kde v tých najubohejších podmienkach každodenne prežívajú a zápasia o svoj život státisíce ľudí. Hneď prvá scéna nám predstaví hlavného hrdinu Jamala, finalistu svetoznámej televíznej súťaže *Milionár*, ktorý je podrobený prísnemu vypočúvaniu kvôli podozreniu z podvodu v tejto súťaži. Jamal pochádza z chudobného slumu, má minimálne vzdelanie, no napriek tomu stojí pred poslednou otázkou, ktorá ho delí od absolútnej výhry, čím vyvolá záujem mnohých zvedavcov. Film paralelne sleduje dve dejové línie. Prvá sa odohráva na policajnej stanici, kde Jamal vysvetľuje svoj úspech tým, že svojim vypočúvateľom rozpráva vlastný životný príbeh, pričom naráža na konkrétne životné situácie, vďaka ktorým poznal správne odpovede. Druhú líniu tvorí samotné Jamalovo rozprávanie, ktoré nám predstavuje jeho pohnuté detstvo, dospievanie, ako aj samotný fakt, prečo

sa zúčastnil súťaže – a nebolo to kvôli peniazom. Ako sa dej postupne rozvíja, rozvíjajú sa aj samotné postavy, ich vzájomné vzťahy, až konečne dochádza k zjednoteniu oboch dejových línií a pred našimi očami sa zložia jednotlivé časti skladačky, aby spoločne vytvorili krásnu mozaiku celého príbehu, ktorý vrcholí v okamihu, keď si Jamal sadá do “horúceho kresla” pred poslednou otázkou.

Milionár z chatrče nie je ani tak filmom, ktorý by chcel poukázať na to, že každý človek, ak chce, môže zmeniť osud, do ktorého sa narodil, čo je nepochybne prvá myšlienka, ktorá nás pri predstave, ako sa chudobný chlapec zo slumu stáva zo dňa na deň milionárom, napadne. Danny Boyle vložil do svojho filmu silné kresťanské posolstvo. Vysvetľuje nám, že nič, čo sa v našom živote deje, nie je obyčajná náhoda, ale že všetko, aj ten najmenší detail, má svoj nekonečný význam, ktorý sa neskôr môže ukázať ako nesmierne dôležitý. Režisér sa nevyhýba sociálnym, náboženským či akýmkoľvek iným problémom, akými sú napríklad domáce násilie alebo využívanie malých detí na súkromné obohatenie. Na druhej strane sa však ani nevyžíva v krvavých či násilných scénach, čo robí film príťažlivým a prístupným pre každého diváka. Podmaňujúca hudba, obohatená indickými prvkami, skvelý strih, kamera a scenár s prvkami inteligentného humoru, to všetko ocenené ôsmimi oscarmi, robí z “*Milionára*” film, ktorý sa určite oplatí pozrieť.

JEDNOTA MENÍ

Ako bývalo za oných čias zvykom osláviť Sviatok práce prácou, tak aj my sme ho oslávili tým, čo bude tak trochu náplňou, a teda aj „prácou“ pre budúcich kňazov – vzájomnými rozhovormi na stretnutí slovenských bohoslovcov.

Ráno nás nezvyčajne zavčas zobudila hymna, ktorá bola v daných dobách pre tento deň typická. A tak sme sa naladili na „pochod“ do ďalekých Košíc, ktorý za nás a naše ospalé nohy vykonávali dobre nafúkané gumené pneumatiky nepohodlného autobusu. Aspoň nás tak nezvádzalo driemať pri modlitbách breviára a ruženca, ktorými sme sa snažili osláviť Pána a tiež prosiť o potrebné milosti pre tento deň. Veď snaha sa cení... aj keď za tento výrok sa niekedy dá skryť aj trošku pohodlnosti a neochoty zdvíhať tie niekedy ťažké očné viečka.

S pribúdajúcimi kilometrami a hodinami, ktoré plynuli od odchodu z „ríše snov“, pribúdalo aj bdelého ducha, a tak sme mohli viac a viac obdivovať krásy východného Slovenska, ktoré boli, aspoň pre mňa, zväčša neznáme. A to nás už vítala metropola Východu – Košice. Musím pochváliť pána šófera, že „na prvý šup“ nás doviezol do centra presne tam, kde sme chceli byť (ja by som sa asi len dnes vracal stade...). Prešli sme kúsok pešo a boli sme v seminári. Po voľnej hodinke, ktorú som strávil v pôsobivom seminárnom kostole, sme mali svätú omšu v Dóme sv. Alžbety. Je to prekrásny chrám. Hoci som tam bol už viackrát, predsa je tam stále čo

obdivovať. Či nádherný oltár, alebo precízne vypracovanú kazateľnicu, veľkolepé maľby alebo mnohé ďalšie skvosty sochárskeho, maliarskeho a všetkého možného umenia, ktoré dokopy vytvorilo tento krásny celok, o čom bol aj stručný výklad po svätej omši.

Sv. omšu celeburoval košický arcibiskup Mons. Alojz Tkáč. V homílii nás žilinský biskup Mons. Tomáš Galis povzbudzoval k odvahe pri napĺňaní nášho povolania. Po spomínanom krátkom výklade sme sa presunuli do seminára na obed. Tento presun nám (aspoň určite mne) celkom spríjemnila výstava starých, ale funkčných typov automobilov – veteránov – na Hlavnom námestí.

Po chutnom obede bol čas na rozhovor v spoločnosti dobrého kamaráta z iného seminára. Porozprávali sme sa, čo nové v našich seminároch, ako to tam funguje, obohatili sme sa navzájom o nové skúsen-

sa k tomu priráta ešte aj to množstvo kňazov, ktorí už v pastorácii sú, tak to by fakt malo Slovensko pocítiť. Spomenul som si aj na Svätoplukove prúty. Ak budeme jednotní Kristovým duchom, ak budeme držať spolu (čo býva tiež jeden z cieľov takéhoto stretnutia) nič nás nezlomí a zmeníme Slovensko. Ak budeme osamelí, nič nezmôžeme, aj keby nás bolo veľa...

Jozef SAGAN, 5. ročník

osti, prípadne problémy (a ich riešenia) a ani sme sa nenazdali a nastal čas spoločných vešpier, ktoré boli v spomínanom seminárnom kostole. Po ich ukončení sme už odišli do svojich seminárov.

Cestu späť sme si spestrovali súťažou, kto dlhšie dokáže stáť bez držania sa a, samozrejme, spevom. Takto nám cesta rýchlo ubehla a onedlho sme sa ocitli opäť pred bránou nášho seminára.

Mňa zaujala ešte jedna myšlienka, ktorú nám povedal náš otec rektor, a to že keď vyjde také množstvo bohoslovcov (okolo 400 na celom Slovensku) do pastorácie, to musí zmeniť Slovensko. A keď

Stretnúť sa? Aký to má zmysel?

Všetci pociťujeme potrebu stretávať sa s inými ľuďmi. Konfrontácia svojich postojov a názorov je vlastne jednou zo základných vlastností ľudskej bytosti. Každý z nás prežíva vo svojom živote množstvo stretnutí. Potrebujeme sa o to, čo je v nás, podeliť s inými ľuďmi. Stretnutia v bežnom živote nám slúžia hlavne na prehĺbenie vzťahov. Aj Boh s nami túži prežívať vzťah, chce s nami prežívať spoločenstvo. A toto spoločenstvo sa nám ponúka aj s našimi blízkymi alebo priateľmi.

Ako sa stretávajú dvaja starí priatelia napríklad pri pohári vína či chlapi pri športovom prenose, tak sa stretli aj mladí ľudia z rôznych kútov našej diecény 3. - 5. apríla 2009 na Kvetnom víkende v Banskej Bystrici. Ale môžeme Kvetný víkend

prirovnávať k takýmto stretnutiam? Určite nie, nestretávame sa len tak, kvôli nejakému prehĺbeniu vzťahov alebo kvôli tomu, že by sme boli osamelí a cítili potrebu byť s iným človekom. Vtedy by boli naše motivácie nesprávne. Chceme sa dotknúť a stretnúť živého Boha v ľuďoch okolo nás, v udalostiach okolo nás. Lebo len tento Boh nám môže dať trvalé spoločenstvo aj v osamelosti, jedine on dokáže prehĺbiť s nami vzťah, ktorý by mal byť najdôležitejší v našom živote.

Niekoť nezainteresovaný by sa mohol spýtať:

„Prečo sa potrebujú mladí kresťania spolu stretávať na takýchto podujatiach?“

Odpoveď je veľmi jednoduchá. Ako sa stretávajú dobrí priatelia a navzájom sa podelia o svoje zážitky a vypočujú jeden druhého, tak aj účastníci Kvetného víkendu sa túžia podeliť o niečo, čo je v ich vnútri, o niečo, čo je ich pokladom od Boha. Tento rok sme sa spoločne delili o nádej v živého Boha. Tak totiž znelo tohtoročné motto: Máme nádej v živého Boha. Naznačuje to, čo nás dokáže spojiť na niekoľko dní k oslave nášho dobrotivého Boha, k zdieľaniu v skupinkách, k chvále, ktorá

vychádzala z našich úst, k práci na workshopoch a k tomu najdôležitejšiemu – k prehĺbeniu vzťahu s Otcom.

Tento rok som mal možnosť nahliadnuť na Kvetný víkend z pozície animátora jednej zo skupiniek. Videl som, že tomu, aby sme mohli zažiť Božiu blízkosť na tomto víkende, predchádza množstvo práce ochotných mladých ľudí z Diecézneho centra pre mládež na Španej Doline a množstvo príprav mnohých dobrovoľníkov, ktorí boli ochotní obetovať svoj čas pre iných. Mohol som nahliadnuť do zmyslu spoločného zdieľania. Keď mladý človek pracuje v skupinke, musí istým spôsobom odkryť svoje vnútro, otvoriť svoj vzťah k Bohu ostatným členom skupinky, musí odhaliť to, o čom možno mnohí neradi hovoria. Všetci sme sa stávali sebe navzájom novými a silnými impulzmi na premýšľanie o nás samých, o svojej viere, o svojej modlitbe alebo o našich vzťahoch k iným ľuďom.

Rôzne postoje a vyjadrenia ľudí, ktorých som stretol na Kvetnom víkende, mi vniesli trochu svetla do ich autentického vnímania Boha ako milujúceho otca. Boli sme si navzájom povzbudením, keď sme zistili, že je tu niekto ako ja, niekto, kto prežíva podobné boje, radosti a možno aj neúspechy, kto s úprimným srdcom hľadá Boha. Mnohé tieto pohľady mi niekedy ukázali tmavé miesta v mojom živote, kam som Boha ešte nepustil, alebo som ho tam ani nehľadal. Snažili sme sa spoločne najprv vymazať z našich myslí falošné predstavy o Bohu, pripomenuli sme si, že všetci sme nástrojmi v Božej ruke a najlepšie znieme

vtedy, keď si svoje struny ladíme v spolupráci s Božou milosťou, až sme spoločne vložili všetku našu nádej do rúk živého Boha.

Bohatý program poskytoval možnosť nájsť sa v ňom snáď každému účastníkovi. A verím, že nebeský Otec mal radosť, keď videl, že tá chvála, ten zvuk nástrojov, že to slovo z pódia, že naše stretnutia v skupinkách – to všetko bolo na jeho slávu.

To, že máme nádej v živého Boha si nechceme nechať pre seba. Ak si každý účastník Kvetného víkendu uvedomí, čo znamená, že jeho Boh je skutočne Boh živý, musí ho táto skutočnosť pohýnať k pokornej službe z lásky k Pánovi. A o tom je stretnutie mladých kresťanov každý rok. Aby naša viera pocítila novú vieru do plachiet, aby neostala len vierou našou, ale vierou otvorenou pre ľudí, s ktorými sa stretávame.

Ivo NOVÁK, 1. ročník

NAD DRUHÝM LISTOM KORINŤANOM

odkrývanie pokladov Božieho slova

Počas roka sv. Pavla sme v našom kňazskom seminári zaostřili pozornosť na Pavlove listy. Okrem toho, že sme ich všetky vydali v podobe zvitku, z ktorého čítame každú nedeľu, osobitne sme zúžili objektív na Druhý list Korinťanom.

Každú tretiu stredu v mesiaci boli všetci záujemcovia pozvaní na dve odborné prednášky, ktoré objasňovali posolstvo tohto Listu. Prvá prednáška bola vždy zameraná biblicko-exegeticky s cieľom čím hlbšie poznať obsah Pavlových myšlienok. Týchto prednášok sa vždy ujali odborníci na Sväté Písmo, naši vyučujúci SSDr. Blažej štrba a ThDr. Branislav Klúška, i dvaja hostia, ThDr. Stanislav Varga z vojenského Ordinariátu a doc. ThDr. František Trstenský zo Spišskej diecézy. Druhá prednáška odhaľovala posolstvo sv. Pavla v nejakom inom teologickom odbore, pretože posolstvo Svätého Písma nekončí len pri exegéze, ale je prameňom pre všetky oblasti našej viery. Tu nás poukázanim na rôzne aspekty obohatili ThLic. Roman Seko a ThLic. Ján Víglaš, naši vyučujúci morálnej teológie, Mons. ThDr. Marián Bublinc, generálny vikár našej diecézy a vyučujúci katechetiky, ThLic. Róbert Bezák, teraz už trnavský arcibiskup, náš prefekt ThDr. Jozef Repko, rektor nášho seminára Mons. ThDr. Vojtech Nepšinský

a vyučujúci dogmatiky doc. ThDr. Anton Adam. Títo všetci nám postupne objasňovali morálne, liturgické, pastoračné, vieroučné a rôzne iné aspekty, ktorých sa dotýka Pavol v tomto svojom liste.

Tu sa ukazuje, akým veľkým bohatstvom oplýva Božie slovo. Niet tvora, ktorý by bol preň neviditeľný (Hebr 4,13) a niet oblasti života, do ktorej by nezasaňovalo a ktorú by nemohlo stvárňovať. Sväté Písmo nám ponúka vždy viac, než sme schopní očakávať, a viac, než sme schopní prijať. Už fakt, že jeden list sv. Pavla bol vysvetľovaný na štrnástich prednáškach počas obdobia siedmich mesiacov a dal „zabrať“ jedenástim odborníkom, poukazuje na to, že poklad, ktorý sa ukrýva čo len v jedinom biblickom spise, je pre nás nevyčerpatelný.

Bolo by však málo myslieť si, že tento poklad sú schopní odkrývať len študovaní odborníci. Sväté Písmo je ako list Boha adresovaný jeho Cirkvi, čiže jeho deťom. Listu od otca najlepšie porozumie jeho dieťa. Tak aj Božie slovo najviac odkrýva svoje poklady tomu, kto je celým svojím srdcom Božím dieťaťom. Ježiš blahosláví Otca, že svoje tajomstvá zjavuje maličkým (Lk 10,21). To je podmienka pre každého odborníka i neodborníka, ktorý chce Božiemu slovu porozumieť. Je tiež nutné uviesť si pravdu, že Boh pyšným odporuje, ale pokorným dáva milosť (Jak 4,6). Pred pýchou sa jeho tajomstvá ukrývajú, pred pokorou však vychádzajú na povrch. Pokorný človek totiž vie, že na chápanie Sv. písma nestačí sám. Duch Svätý človekovi odhaľuje múdrosť Božieho slova, nerobí to však jednému jedným razom, ale tak, aby sme sa navzájom potrebovali, a tým rástli

v pokore a v láske. V prvom rade potrebujeme Cirkev. Kristus svoju Cirkev urobil stĺpom a oporou pravdy (1 Tim 3,14), preto sa, vedená Duchom Svätým, vo vysvetľovaní Božieho slova nemôže pomýliť; to je dôvod, prečo musíme byť vždy o jej učenie opretí, inak by sme spadli. Kristus utvoril svoju Cirkev ako telo, preto ani ruka, ani noha, ani oko si nemôže namýšľať, že ostatné telo nepotrebuje. Preto sa navzájom potrebujeme podľa chariziem, ktoré nám

Pán dal. Tým, že doceníme prínos jednotlivých ľudí pre pochopenie Božieho slova, to, čo prinášajú podľa svojich darov, sami sa v jeho chápaní obohacujeme. Tak sa môžeme obohatiť prínosom odborníkov, ako tomu bolo na spomínaných prednáškach. No i ostatní ľudia majú svoj prínos. Napríklad v dieťati vidíme odovzdanosť a dôveru, svedectvo príkladného manželského alebo kňazského života pomáha pochopiť Božiu lásku, stretnutie s chorými a trpiacimi nás zasa otvára pre milosrdenstvo a približuje nás k trpiacemu Kristovi. Teda veci, o ktorých nám hovorí Božie slovo, mnohí ľudia prežívajú osobitne, a tak jedinečným spôsobom prichádzajú k jeho chápaniu a sami ho pomáhajú pochopiť ostatným. Lebo životný údel ľudí nikdy nie je Božiemu slovu cudzí.

Preto prijímame každý spôsob a každého človeka, cez ktorého nám Pán otvára poklady svojho slova. Poznanie Pánovho slova je poznaním jeho Srdca. Ježiš totiž povedal: „Z plnosti srdca hovoria ústa.“ V svojom slove nám Boh odkrýva svoje vlastné srdce.

Milan TOMAGA, 4. ročník

DIAKONI 2009

Zabudli sme splatiť dlh

Aj v týchto časoch deravých
letí svetom správa
o nekonečnej nádeji,
ktorá nekonečne dáva,
ktorá splatila dlžobu
do poslednej kvapky krvi,
odvrátila záhubu
a všetky jej plané sľuby.
Predsa zahorela,
hoc' dlane zostali mŕtve,
uši zapchaté,
oči zaslzené, smutné.
Srdce zotročené,
v ňom uzavretý kruh,
jedno je však isté:
zabudli sme splatiť dlh.

Preto je svet čiernobiely,
tak neprístojne smutný,
aj keď sme očistení,
no hriech zostal chutný.
Milosť zostala sama,
nik sa jej nechtyl,
nik nezaprel sám seba,
len sa hanbou zapýril.
Veď s prázdnyimi rukami
sme prišli na tento svet,
s prázdnyimi odídeme,
nestihneme svet zazrieť.
Užili sme si života,
to sme postrehli,
no ísť za Ježišom
- na to sme zabudli.

Peter Piš